

Előfóhász: „Magasztal, Uram, minden teremtményed, és híveid áldanak téged. Elmondják, hogy országod milyen dicsőséges, és beszélnek hatalmadról, megismertette az emberekkel az Úr hatalmas tetteit, országa ragyogó dicsőségét (Zsolt 145,10-12).” Ámen.

Kezdő ének: 449. dicséret: „Uram, téged tisztellek...”

Előima:

Olyan nehéz elhinni Urunk, Istenünk, hogy Te vagy és cselekszel. Olyan hitetlenek vagyunk, mint a Te néped, amikor a körülötte élő népeket legyőzhetetlennek látta és tartotta. De köszönjük, hogy Józsué és Káleb a hit szemüvegén vizsgálták a Veled való szolgálatot, úgy ahogyan Péter és János is. Kérünk, ma szolgálid hitéért, hadd legyen az élő hit, reményteljes bizodalom, erős ragaszkodás, egyedül Beléd kapaszkodás, a hit bátorsága, amely nem Rajtad kívül, hanem Benned akar élni, mozogni és lenni. Add ezt a bizonyosságot nekünk most is, amikor fülünket és szívünket megnyitjuk Igéd előtt és kérünk, hogy ne vond meg tőlünk Szentlekedet, hanem vértess fel azzal, ami csak Nálad van, a hűség és igazság kincseivel. Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus, Megváltónk nevében, vond magadhoz gyermekeidet és Te taníts bennünket. Ámen.

Textus: Apostolok Cselekedetei 4. rész, 13-22. versei:

„Amikor látták, milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálóztak. Azt is megtudták, hogy Jézussal voltak, de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük. Felszólították tehát őket, hogy menjenek ki a nagytanács elől, és így tanakodtak egymás között: Mit tegyünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, azt tudja Jeruzsálem minden lakója, és nem is tagadhatjuk. De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegezzük meg őket, hogy többé ne szóljanak az ő nevében egyetlen embernek se. Miután tehát behívták őket, megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében. Péter és János azonban így válaszolt nekik: Ítéljétek meg ti magatok, vajon igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre! Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk. Azok pedig, miután megfenyegették, elbocsátották őket, mivel semmi lehetőséget nem találtak arra, hogy megbüntessék őket, a nép miatt, mivel mindenki dicsőítette az Istent a történetekért, hiszen több mint negyvenéves volt az az ember, akin a gyógyításnak ez a csodája történt.”

Kedves Lelkésztestvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A „nagy látók” társasága jelenik meg előttünk. A hitetlenség látása ez. A vallási és politika vezetők, a nagytanács tagjai: A Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetségét alkotják.

Velük szemben felsorakozik: a meggyógyult ember, Péter és János, akik a szabad bátorság elvére építenek: Parészia, vagyis, az a képessége az embernek, amikor az ember bátran felszólal, kimondja annak ellenére is, hogy sokan ellene mondanak, miközben tudja, hogy az igazságot nem lehet elhallgattatni. Ez volt a szabad görög polgárnak azon tulajdonsága, mely a demokráciát kiépítette. Ez nem a rabszolgák szabadossága. Péter és János nem kötöttek lakatot a szájukra, nem azért mert önigazultak, hanem megigazultak voltak Jézusban, ahogyan megvallották: „és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” (ApCsel 4,12) Emellett írástudatlan és iskolázatlan emberek társaságát képezik a gyengénlátókkal szemben. Ezek az apostolok, mondják a gőgös tanácstagok. Próbáljátok elképzelni, mintha ma egy tanulatlan gyülekezeti tag elénk állna és azt mondaná, én jobban tudom. Mintha magát a római pápát oktatná ki valaki, akinek az attribútumai között ott szerepel a csalatkozhatatlan jelző. Mesterségünk címere a teológia. Mi tanultuk, ők iskolázatlan és tanulatlan emberek. Mi tudjuk, amit tudunk, ők nem képesek ezt elsajátítani. Egy lelkész így jellemezte a gyülekezet igehallgatóit: „káposztafejek.” Laikus igehirdetőink nem ezért hiányoznak már 30 éve a gyülekezeteinkből? Mi jobban tudjuk, mi szebben imádkozunk, mi bátrabbak vagyunk? Miért nem képeztük ki őket? Miért ragaszkodunk még mindig annyira a katedrához? A kommunizmus időszakában, amikor nem nagyon lehetett, itt Pozsonyban, Tóth Károly orgonista, Puskás Ferenc presbiter a vasárnap esti istentiszteleteken, dr. Dušan Francú a szlovák istentiszteleteken, vagy épp Puskás Gizella a gyermekek között, a maguk helyén szolgáltak az Úrnak igehirdetői szolgálattal. Nem földi hatalom megbízásából, nem erővel, hanem az Úr Lelkének a szabadságával álltak az élő Igével a gyülekezet elé felelősségteljesen és magukat megüresítve. Ma sokszor a tanítói hivatal fontosabb gyülekezeteinkben, mintsem az, hogy kinek-kinek Istenünk, mit helyezett a szívére. Írástudatlan és iskolázatlan népek. Lenézettek és legyőzöttek, Isten szolgálói. Isten Igéjének a sáfárai vagyunk, nem az egyetlen birtokosai. Jól jegyezzük meg.

A több mint kétévezredes zsinataink nem arra hivattak, hogy a hatalmat centralizálják, hanem hogy meghatározzák a tiszta tanítást. Elszaladt velünk ló, amikor gyülekezeteinkre nézünk. Kevés embert engedünk oda, ahol az Igét

hirdetni kell. Ragaszkodunk mindenhez, ami palástos szolgálat, pedig csak a tanításban bevált presbitereket kellene jobban megbecsülnünk, még hozzá kétszeresen. (ld. ITim 5,17) Vigyázzunk, hogy át ne essünk a ló túlsó oldalára. Vigyázzunk, hogy a zsinat-presbiteri elvet betartsuk. Vigyázzunk, hogy ne a hatalom eszközei legyünk, hanem Krisztus Urunk szolgálói. A törvény ugyanis megkötöz, de az evangélium felszabadít a szolgálatra.

Az apostolok tanulatlan emberek. Nem szakemberei az igének, hanem megélői. Ha mindezt elsajátították volna, ha ők is nevesebb iskolákban tanultak volna, minden rendben van. Ha ők lennének a püspökök és az érsekek, akkor helyénvaló minden szavuk. De ők halászok. Hogyan mondhatnak ellene annak, amit mi megtanultunk? Ők nem tudják eldönteni, hogy merre van az arra, ők nem tudják, hogy mit cselekedjenek, ők nem férnek hozzá a szükséges adatokhoz, ők nem tartoznak semmilyen hatalmi társasághoz, nem jártasak a tudományokban. Ők csak Jézussal jártak. Ők annak a társaságát választották, akit ők pár hét alatt likvidáltak. Jézus már a múlté. Jézus után vagyunk. Ő egy volt a sok közül. Sőt, biztos, hogy ők azok, akik Jézussal jártak? Sőt, biztos, hogy ők azok, akik ilyen visszafordíthatatlan és megcáfolatlan tettekre képesek? Biztos? Megengedhetetlen cselekedet ez.

Jézushoz tartozni, ma is azt jelenti, hogy úgy fellépni, mint Ő. Jézus úgy tett, mint ők. Prófétai küldetését soha nem tagadta meg. Ők Szentlélekkel megtelve szóltak. Bizony, ők azok, akik Jézussal jártak. Bizony, őket nem lehet elnémítani. Bizony, mert Jézustól nagyobb laikus nem volt, ő sem járt nagy iskolákba, de mégis a templomban, amikor gyermekként a vének közé „keveredett”, így szóltak róla: *„...és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein.” Jézus gyarapodott bölcsességben...* (Lk 2,47.52) Vannak helyzetek, amikor lebecsüljük Jézus személyét. Vannak helyzetek, amikor Jézus és később társai is úgy beszélnek, mint a próféták, akik nem hatalommal, erővel szólalnak fel, mert a hatalom nem keresi az igazságot, csak a saját érdekét. De vannak, akik ellene mondtak királyoknak, fejedelemségeknek. Akik ellene mondtak mindennek, ami e világból való. Nem hiába ragasztották ránk a protestáns jelzót, nem hiába kapaszkodtak eleink Isten igazsága és abból nem engedtek, mert azt a Szentírásból ismerték meg. Egyedül Krisztuson keresztül lett az övék az a csoda, ami a Golgotán végbement. Hová tűnt ez a fajta képessége egyházunknak? Ez nem a mai szabadság, ez nem a mai szabadelvűség. Ez nem a saját szakállára végzett szolgálat eredménye. A Jézusban megismert igazság az alapja. Oda jutottunk, hogy Európában a legnagyobb protestáns a római pápa, Franciscus. Feladtuk azt a fajta igazságunkat, ami rajtunk kívül is megáll. Feladtuk azt a fajta

igazságunkat, ami által Isten bennünket is megigazított. Feladtuk, mert rizikó. Feladtuk, mert sokat „veszítünk” vele. Feladtuk, mert akkor nélkülözni fogunk. Feladtuk! János apostol így számolt be a zsidók között az élő ige terjedéséről: *„Amikor ezeket mondta, sokan hittek benne. Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket. Ők ezt kérdezték tőle: Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgálói senkinek. Hogyan mondhatod hát: Szabadok lesztek? Jézus így válaszolt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, hogy aki bűnt cselekszik, az a bűn szolgálója. A szolgál pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,30-36)*

Értsük meg, hogy egy dolog hinni Jézusban, az Ő szavában, felhatalmazást nyerni annak hirdetésére, s más dolog szüntelenül Jézusban lenni, akinek prófétai szabadsága volt, van és lesz, mert életét adta azért, hogy az igazságot hirdette, és ma is igazságát ülteti azok szívébe, akik azt hallgatják, megértik és megcselekszik, mert az Ő igazsága nem hatalommal van kikövezve, hanem kifolyt drága vére által. A hatalom csak önmagát védi, de aki az igazság szolgálatában áll, megismerte az Urat. Épp ezért a megigazult ember, az ígét megértő ember azt kérdezi: „Mit cselekedjünk, atyámfiai férfiak!” (ApCsel 2,37) A nagytanács kérdése: Mit cselekedjünk ezekkel?

Lukács evangéliumban és az Apostolok Cselekedeteiben a tette kész keresztyénség nagy hangsúlyt kap. A megigazult ember cselekedetei fontosak. A Jézus által megigazított ember tettei értékesek. Az egyik kérdés a saját életemre vonatkozik, a másik kérdés pedig a másik ember életére vonatkozik, hogyan tarthatom sakkban, hogyan tarthatom pórázon.

A corpus delicti: Péter és János életében nyilvánvaló. De még a nagytanács számára is, hiszen a meggyógyult ember előttük állt. Abban az időben még nem volt kamerarendszer, ami mindent rögzített volna, és felhasználták volna bizonyítékként. Ott állna a leírt jegyzőkönyvben pontról pontra a lejegyzett szöveg. Bizony ez az ember szinte hozzájuk nőtt. Ő ott áll velük, bizony ott van közöttük a közepén áll. Lábra állt Jézus nevében, és nem tántorítható el semmitől. Aki sziklára állította lábát, az lett számára a sarokkő. Bizony a nagytanács nem tudja eltitkolni ezt a csodát Jeruzsálem elől. Ez tény. Visszafordíthatatlan esemény a nép életében. Csoda történt Jézus nevében. Nincs ki ellen harcolni, hiszen ott van a bizonyíték. Ott van előttük a gyógyult ember. Az ő jutalma pedig nem más, mint a börtön 40 év raboskodás után a testben.

A világ ma is rengeteget harcot vív a realitások ellen. Sokan ellene mondanak sok mindennek. A hatalom mismásol, a kegyelem a tényeket közli. A hatalom meg akar erősödni, a kegyelem a gyengét segíti fel. A kegyelemnek éppen az a hatalma, hogy Jézus nevében terjed. Nem Péter és János a nagy emberek, hanem szolgák, akik az imádkozás idején segítenek fel egy szüntelenül imádkozó lelket. A mámorító hatalom nem lát túl érdekein. Van egy terve, és ennek a tervnek meg kell valósulnia. Minden más a kosárba kerül, mert minden élet, amely ellene mond a világnak: SPAM, vírusos üzenet. A hatalom mindent a markában akar tartani, épp ezért semmi más nem tud mondani telhetetlenségében, csak fenyegetőzni. Semmi más kártyája nem maradt. Ideális lenne őket eltenni láb alól, de az még sem tehetik meg, mert nagy lenne a felháborodás, épp ezért úgy döntenek, hogy elnémítják őket. Ki kell őket kapcsolni az áramkörből. Ki kell őket iktatni a napi vérkeringésből. Használni kell az elnémító gombot a készüléken. Jézus nevében már nem szólhatnak, pedig éppen Ő a kulcsfigura, Ő a nyitja mindennek. A béna feláll, a halott jár. Jézus nevében történnek csodák, nem a tanítványok tettei nyomán. Jézus nevében. Ő az alap. Egyedül Krisztus. Egyedül a Megváltó. Egyedül a Szabadító. Egyedül Ő. Zárjátok be a valóság előtt a szemeteket! Zárjátok be hallójáratokat az egyetlen Fővalóság előtt. Elzárni a világot Jézustól, ez a földi hatalom célja. Elzárni, bezárni, befagyasztani a kapcsolatot. Ellene mondani az egy fő valóságnak.

Az apostolok válasza mérvadó. Számukra egy a lényeg: Isten igazsága. Van egy kritérium az életünkben, aminél lejjebb nem adhatják. Isten, Aki maga a szeretet és az igazság. Ő az igazság mércéje. Amikor az Istenre nincsenek tekintettel, akkor te és az én feladatom, felfelé mutatni. Husz János, Luther Márton, Kálvin János, Zwingli Ulrich, és a többiek..., akikre nem volt méltó a világ, nem a saját előjogaikat hangsúlyozták, hanem volt ELSŐ és UTOLSÓ az életünkben. Az igazságtalanság ezen a földön az emberközpontúságban gyökerezik. Nem Isten áll a középpontban ott, ahol ellene mondanak Jézusnak. Engedelmeskedni Istennek azt jelenti, Ő az alap. Izráel legnagyobb próbája áll a nagytanács előtt is. Mindenkori próba ez. A mi hitpróbánk is. Kinek engedelmeskedünk? Kinek a szavára adunk? Kicsoda az ELSŐ?

A tanítványok megtelve Szentlélekkel tesznek bizonyosságot arról, amit láttak és hallottak. Számukra az élő Krisztus szavai mérvadóak. Látták, hallották és engedelmeskedtek. Van egy sorrend. Először a földi Jézussal vándoroltak, majd látták a Feltámadottat és Vele vacsoráltak, végül megteltek Szentlélekkel és szólták az igazságot. Jézus Úr számukra. Jézus Úr volta nyilvánvaló. Az ég és a

föld Ura maga Jézus, NEKI, EGYEDŰL NEKI adatott minden hatalom mennyen és földön.

Éppen ezért nem az a nagy kérdés még a számunkra is, hogy hogyan teremtette Isten a világot, hanem mi, mint felelős hívők, keresztyének, Krisztus-hordozók, milyen bizonysgot teszünk? Egyáltalán bizonysgot teszünk erről vagy sem? Bizonysgtételünk alapja az, amit Tőle hallottunk és láttunk? Emlékezünk arra, amit Ő tett és cselekedett és mi is megtesszük? A probléma az, hogy milyen az egyház, nem pedig az, hogy milyen a világ. Milyenek vagyunk mi? Csonkig égett gyertyák, vagy só és világosság?

A hatalom végül is tehetetlen. A hatalom megtestesítői előtt is az Istenre apellálnak. Nem mi és ti kategória létezik, hanem egyedül Ő. Miért? Mert egyetlen dolog történt: A béna felállt. Meggyógyult. Volt, aki megszabadult. Volt, aki felszabadult Isten házában. Volt. Gyermeke lett az Úrnak. Ahogyan Ireneus mondta: „Homo vivens gloria Dei.” Az élő ember Isten dicsősége. Az egész nép Istent magasztalja, mert élő embert látnak. Láttuk, kicsoda Isten, megismerték az igazsgot, az Atya a mi Atyánk, Istenünk, a Fiúban úgy szeretett minket, hogy önmagát adta értünk, és ebből kitűnik, hogy az emberi méltsgot Krisztus minden élőknek visszaadta. Az élő Istent és az éltető Istent megismerni, az az élet. Isten tehát nem az, akit mi elgondolunk, hanem Ő az, Aki közénk jött Jézus Krisztusban. Nem mi alkotjuk Őt a saját elképzeléseink alapján, hanem mi vagyunk teremtve az Ő ábrázatjára. Végül 40 évesen tapasztalta meg az Úr szabadítását. 40 évig vándorolt Isten népe a pusztában és megérkezett az ígélet földjének a kapujához. Ahogyan ez a sánta megtapasztalta az Úr általi felegyenesedésnek és Vele járásnak az áldását, úgy Izráel népe, a sántikálók is megtapasztalhatják szeretetét és hűséges kegyelmét. 40 év. Meggyógyult élet. Józsué és Káleb meggyógyultak, bemehettek hitük nyomán az ígélet földjére. 40 évesen kémlték a földet, 80-85 évesen Isten ígelite nyomán övék lett a tejjel és mézzel folyó föld. A béna is felállt, bement a templomba áldotta Istent, sőt később a börtönt is vállalta. Jézus követésében áldott eszköz lett. Jézussal tért be mindenhová, és Jézus teszi élővé és hatóvá a meggyógyított embert. 40 év. Isten ígetei. 40 év. Az Úr áldásai. 40 év. Az Úr szabadítása.

Imádság – Úri imádság

Áldás: „Gondold meg, Jákób mindezeket, mert te, Izráel az én szolgám vagy! Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 44,1-2)

Záró ének: 8. zsoltár: „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk...”